

[Carsten Andersen]

ikke nogen steder på universiteterne og de højere læreanstalter, hvor det er foreskrevet, at det er bestemte råd og udvalg, som tager sig af de økonomiske spørgsmål, som tager sig af budgetspørgsmål, som tager sig af undervisningstilrettelæggelsesspørgsmål, som tager sig af koordineringsspørgsmål? Er det helt tilfældigt? Er det bare sådan, at den, der kommer ind i lokalet, kan sige: i dag kører vi lidt doktoruddannelse, og i morgen kører vi lidt EDB-uddannelse? Det er jo sådan, fru Hanne Severinsen giver udtryk for at det foregår.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Nej, det giver jeg naturligvis ikke udtryk for. Det, jeg giver udtryk for, er, at dette, at vi f.eks. både har studienævn og centralstudienævn, der skal tage sig af studierne indretning, samtidig med at det er nogle andre, der skal sørge for de økonomiske beslutninger, medfører, at man mange gange kommer i en uklar kompetencesituation, og der er i den nuværende styrelseslov mange uklare punkter med hensyn til kompetence. Det er jo noget af det, denne lovgivning her skulle rette op, fordi, som jeg sagde før, det er vigtigt, at man ved, hvem det er, der skal tage beslutningerne. Man gør ikke sagen en tjeneste, hvis det er uklart, og en effektivisering af en demokratiseringsproces tror jeg er en forudsætning for, at demokratiet fungerer, for hvis man skal bruge en frygtelig masse tid på at være med i demokratiet, ved vi jo, at der er færre, som er med.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg hørte ikke fra hr. Carsten Andersen noget forsvar for hans temmelig mærkelige definition på demokrati. Til gengæld hørte jeg hos fru Elisabeth Bruun Olesen en helt anden tone, idet hun sagde, at somme tider kan det være nødvendigt, at det tager lidt tid, men hun dyrker dog ikke tidsforbruget som et gode i sig selv, sådan som man kunne forstå at hr. Carsten Andersen gjorde.

Det er i øvrigt en vending hos venstresocialisterne, hvis de er holdt op med at dyrke tidsforbruget som et mål i sig selv, en vending, som vi alle sammen kan hilse med glæde.

Til sidst blot en bemærkning om det, der blev sagt både af hr. Estrup og af fru Elisabeth Bruun Olesen om tendenserne til direktoratstyre, spørgsmålet om, hvorvidt ministeriet blander sig for meget på institutionerne.

Det er jo påstande, som man har hørt nogle gange, og jeg har lyttet opmærksomt og forsøgt at gribe i min egen barm og spørge mig selv: kan jeg gøre noget for at reducere følelsen af direktoratstyre, af ministerstyre, på institutionerne? Vi har her for ganske kort tid siden offentliggjort, hvad vi vil gøre ved det spørgsmål, nemlig inddrage forskningsrådene på en helt ny måde. For det første vil vi opfylde hr. Estrups ønske om en langt mere langsigtet planlægning på institutionerne. Vi vil bede institutionerne om at lave langtidsplaner, og disse planer vil så blive sendt til forskningsrådene, som skal give ministeriet råd om eventuelle ændringer i disse planer, før ministeriet træffer beslutning. Og forskningsrådene skal vel at mærke gå ind i en forpligtende planlægning, de kan altså ikke nøjes med at sige, at de gerne vil have ekstra penge til alting. De skal gå ned i selve sagens substans og give råd med hensyn til, om der bør flyttes flere eller færre penge fra det område til det område. En sådan forpligtende rådgivning fra forskningsrådene lægger jeg uendelig meget vægt på, fordi jeg ikke har kunnet lide den anklage, man har rettet mod både mig og ministeriet, at vi sidder uden at have forskningsmæssig sagkundskab i ryggen og træffer afgørende beslutninger om forskningsspørgsmål.

Nu er den skævhed rettet op. Ved siden af de faglige landsudvalg for uddannelserne har vi nu forskningsrådene, som på samme måde som de faglige landsudvalg kan rådgive os, når det gælder forskningen, og dermed mener jeg vi har taget et vigtigt skridt i den retning, som mange ønsker. Jeg mener, vi har taget et skridt bort fra ministerstyre og fra direktoratstyre over til en situation, hvor det i højere grad er forskerne selv her i landet, som bestemmer over deres egne anliggender set fra samfundet som helhed.

Dermed har vi i øvrigt levet op til den dagsorden, der blev vedtaget i maj måned sidste år, og nu håber jeg, at institutionerne også vil leve op til det, der stod i dagsordenen at de skulle, men jeg må indrømme, at en gennemførelse af regeringens styrelseslovsforslag vil gøre det langt lettere for rege-